

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

19

12 ΔΡΧ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Ο ΧΟΡΟΣ Τῶν ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΩΝ

Ἡ φυλή τῶν Γιάκρα-Ντάου

Τά τάμ-τάμ χτυποῦν δαιμονισμένα. Ἀμέτρητοι μαῦροι κανίβαλοι οὐρλιάζουν γύρω. Εἶναι ἰθαγενεῖς τῆς πιό ἄγριας φυλῆς τῆς Ζούγκλας. Τῆς φυλῆς τῶν Γιάκρα-ντάου. Οἱ λευκοὶ τοὺς λένε ζωντανούς βρικόλακες. Γιάκρα-ντάου αὐτὸ θά πει.

Ἀνάμεσά τους ἕνας γιγαντώσωμος μαῦρος. Ὁ ἀρχηγός τους. Ὁ τρομερός Χουράγα! Φοράει βρωμερὸ τομάρι λεοπάρδαλης. Τὸ κεφάλι του δυσ-

νάλογα μεγάλο. Τὸ πρόσωπό του φριχτὰ παραμορφωμένο. Φοράει τρομαχτικὴ μάσκα. Στὰ χέρια σφίγγει μέ λύσσα δύο τεράστια μαχαίρια. Χορεύει γύρω ἀπ' τ' ἀναίσθητο κορμί ἑνὸς λευκοῦ γίγαντα. Πλάει στὸ Χουράγα μιά τερατόμορφη μαύρη. Ἡ Πούγκα, ἡ γυναῖκα του. Ἀπ' τ' αὐτιά της κρέμονται σιδερένιοι σκουριασμένοι κρίκοι. Στὸ κεφάλι της ἀνεμίζουν μεγάλα πολύχρωμα φτερά...

Κάθεται σταυροπόδι κάτω. Παρακολουθεί με καμάρι τόν άντρα της.

Ή άπαισίος Χουράγα συνεχίζει τό χορό. Ή φωνή του, βραχνή σάν τοῦ βρικόλακα. Τά χνώτα του μυρίζουν αίμα. Τραγουδάει:

Χάβα μίχα ντουφο λί,
ράμ όάι ζάχ έλί!...
Γιάκρα-ντάου!
Γιάκρα-ντάου!...

Κι όλο μαζί τό φριχτό σκυλολόι του, ξαναλέει, σάν έπωδό, τούς δυό τελευταίους στίχους:

Γιάκρα-ντάου!
Γιάκρα-ντάου!...

.....
Λίγο πιά πέρα, ό Γκαούρ, ή Ταταμπού κι ό Ποκοπίκο, παρακολουθοῦν τήν άγρια τελετή. Έχουν κρυφτεϊ σέ μεγάλο, πυκνό βάτο.

Ή Γκαούρ μουρμουρίζει:

- Θα χυθώ πάνω στους κανίβαλους. Θα τούς διώξω... Θέλω νά πνίξω μέ τά χέρια μου τόν κακούργο Ναζράτ...

Ή Ποκοπίκο τοῦ δίνει κουράγιο:

- Τράβα μπρός και μή φοβάσαι... Ήγώ είμ' έδω!...

Ή Ταταμπού ψιθυρίζει:

- Ήχι... Δέν είμαστε βέβαιοι. Μπορεί νά είναι ό Ναζράτ.. Μπορεί νά είναι κι ό Ταρζάν!..

- Χά, χά, χά, κάνει ό Ποκοπίκο. Καλέ άφου τόν είδα. Κούτσαινε, σās λέω!....

Ή Ταταμπού θέλει νά φύγει
Πρωί...

Ή Γκαούρ κι ή Ταταμπού κάθονται έξω άπ' τήν ψηλή, άπρόσιτη σπηλιά τους. Κουβεντιάζουν. Λίγο πιά πέρα ό τρομερός Ποκοπίκο. Σκαλίζει χαριτωμένα τή μύτη του...

- Γκαούρ, τοῦ λέει ή πανώρια μελαπή Ήλληνίδα. Καιρός είναι πιά!... Θα φύγω άπό 'δω...

Τό πρόσωπο τοῦ γίγαντα γίνεται άνήσυχο.

- Γιατί; Ποῦ θα πās; Λογαριάζεις νά ξαναγυρίσεις στήν πέρα Ζούγκλα; Έχεις κανένα παράπονο άπό μās;

Ή Ταταμπού χαμογελάει. Τά κατάσπρα δόντια της φαντάζουν σάν μαργαριτάρια. Τ' άποκρίνεται:

- Ήχι... Δέ θα ξαναγυρίσω ποτέ στήν πέρα Ζούγκλα... Μά οὔτε παράπονο έχω άπό σās... Ή από σένα...

- Τότε;

- Θα βρῶ κάπου άλλου μιά σπηλιά... Θα μείνω μοναχή μου... Αυτό που γίνεται τόσον καιρό, δέν είναι σωστό... Ήγώ νά κοιμάμαι μέσα στή σπηλιά, κι έσύ άπέξω, νά κρυώνεις... Είναι μαρ-

τύριο για σένα...

· Ο Ποκοπίκο πετάγεται:

- Μήπως και για σένα, Ταταμπού μου, δέν είναι μαρτύριο;

- Ποκοπίκο, πάψε, του φωνάζει ο Γκαούρ.

· Η μελαπή Κόρη συνεχίζει:

- Θα φύγω ν' αφήσω λεύτερη τη σπηλιά σου...

- Όχι, κάνει ο Γκαούρ. Θα μείνεις έδω... Δέ θα φύγεις...

· Ο Ποκοπίκο ξαναπετάγεται:

- Ξέρεις τίποτα, Γκαουράκο μου; Τό καλό πού σου θέλω, ν' αρχίσεις νά κοιμάσαι μαζί της.

Γιατί καμιά νύχτα θά σου φύγει καί δέ θά πάρεις χαμπάρι...

· Ο γίγαντας άγριεύει:

- Ποκοπίκο, χάσου από μπροστά μου!

· Ο νάνος σηκώνεται σάν βρεγμένη γάτα...

- Θα κατέβω νά κυνηγήσω... άγρια κουνέλια, μурμουρίζει... Ξελιγώθηκα στή χορτοφαγία έδω πάνω...

Κι αρχίζει άργά νά κατεβαίνει. Στά τρομαχτικά βράχια του θεόρατου, πέτρινου βουνοϋ, φαίνεται σάν κουνούπι.

· Ο άπαίσιος Χουράγα συνεχίζει τό χορό.

Ἡ Ταταμπού χαμογελάει πάλι.

- Δέν ἔχει κι ἄδικο ὁ Ποκοπίκο, λέει στὸν Γκαούρ. Θά μπορούσαμε νά μένουμε κι οἱ δυὸ στή σπηλιά... Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... Θά ἴμουν εὐτυχισμένη κοντά σου... Μά αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει ἀκόμα... Πρέπει πρῶτα νά ἐκδικηθῶ τό φονιά τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας μου... Τόν κακοῦργο Ναζράτ... Ἐχῶ κάνει μεγάλο ὄρκο...

- Τό Ναζράτ θά τόν σπαράξω ἐγὼ, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ.

- Δέ θέλω νά κινδυνέψεις γιά μένα... Κι αὐτός εἶναι ἀκόμα ἕνας λόγος πού θά φύγω... Θά πάω νά μείνω μονάχη σέ ἄλλη σπηλιά... Ἐγὼ θά σκοτώσω τόν κακοῦργο!...

.....

Μέ τήν κουβέντα τους περνᾶει πολλή ὥρα... Ξαφνικά, βλέπουν τόν Ποκοπίκο νά σκαρφαλώνει στούς βράχους. Λαχανιασμένος φτάνει κοντά τους.

- Ἄν σᾶς πῶ κάτι θά τό πιστέψετε; τοὺς ρωτᾶει.

- Λέγε... Τί συμβαίνει;

- Αὐτή τή στιγμή πέρασε κάτω ἀπ' τό βουνό μας, ποιός νομίζετε; Ὁ Ναζράτ.

- Ὁ Ναζράτ! κάνουν μ' ἕνα στόμα ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού.

- Μάλιστα!.. Καί νά δεῖτε πῶς

κούτσαινεεε!... Τό ἴνα του ποδᾶρι πήγαινε ἔτσι... Νά, ἀκριβῶς ἔτσι...

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός.

- Αὐτός σέ εἶδε; ρωτᾶει τό νάνο.

- Ὁχι.

- Καί κατά ποῦ τράβηξε;

- Πάει γιά τό πανηγύρι... Δέν τό ξέρεις; Μεγάλο πανηγύρι σήμερα...

- Ποῦ;

- Στή φυλή τῶν Γιάκρα-ντάου... Γιορτάζει ὁ ἅγιος Γκαπαγκούπα! Πολιοῦχος τῆς καρπαζιάς... Μεγάλ' ἡ χάρη του!... Ἐκεῖ νά δεῖς ἀνθρώπους τῆς σούβλας!... Μέχρι... πυροτεχνήματα θά κάψουνε!...

Ὁ Γκαούρ ἐξηγεῖ στήν Ταταμπού:

- Ἐτσι εἶναι... Ἐχῶ ἀκούσει γι' αὐτή τήν ἄγρια τελετή. Γιορτάζει ὁ Μαόγια. Εἶναι ὁ Θεός τῆς Κακίας. Αὐτόν λατρεύει ἡ φυλή τῶν Γιάκρα-ντάου!...

Ἐστερα γυρίζει στὸν Ποκοπίκο.

- Πῶς κατάλαβες ὅτι θά πάει ἐκεῖ;

- Τόν εἶδα νά παίρνει τό λοξό μονοπάτι. Κι αὐτό, μονάχα σά λημέρια τους βγάζει... Ἄν τρέξουμε τόν προφταίνουμε... Τί λέτε; Πᾶμε νά σπάσουμε πλάκα;

Ἡ Ταταμπού, ὀρθή τώρα κι

αυτή, τρίζει τά δόντια της.

- Πάμε, Ποκοπίκο, νά μου δείξεις τό μονοπάτι πού πήρε, λέει στό νάνο. Πρέπει νά λογαριαστώ μ' αυτό τόν κακοῦργο...

- Ταταμπού, τή συμβουλεύει σοβαρά ὁ μελαψός γίγαντας. Μήν ξεχνᾷς πώς εἶσαι γυναίκα... Ἡ τιμωρία τοῦ Ναζράτ δέν εἶναι δική σου δουλειά...

- Μάλιστα, κυρία μου, συμπληρώνει ὁ Ποκοπίκο. Αὐτές τίς δουλειές τίς κανονίζουμε ἐμεῖς οἱ... ἄντρες!...

- Πάμε τότε ὅλοι μαζί, λέει ἡ νέα.

Γρήγορα τώρα κι οἱ τρεῖς, κατεβαίνουν τά τρομαχτικά βράχια.

Ἦστερα, παίρνουν τρέχοντας τό λοξό μονοπάτι. Ὁ Ποκοπίκο τούς ὀδηγεῖ...

Θέλουν νά προλάβουν τό Ναζράτ. Νά ξεμπερδεύουν μιά γιά πάντα μαζί του...

Στή σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχα.

Πίσω ἀπ' τό βουνό τοῦ Γκαοῦρ, βρίσκεται κάπου μιά κρυφή σπηλιά. Ἐκεῖ, ἀπό χρόνια πολλά ζεῖ μιά γριά μάγισσα καί γιάτρισσα. Ἡ Χούλχα.

Ὅποιος ἰθαγενῆς χτυπηθεῖ ἢ ἀρρωστήσει, στή σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλχα θά τρέξει.

Τήν προηγούμενη νύχτα ἕνας λευκός γίγαντας φτάνει ἐκεῖ. Φαίνεται πώς σοβαρός λόγος

τόν ἔχει φέρει. Ὡρα πολλή τῆς κουβεντιάζει, τήν παρακαλεῖ. Ἡ μάγισσα τόν ἀκούει προσεχτικά. Ἦστερα τ' ἀποκρίνεται:

- Ἄκουσε, παιδί μου Ταρζάν... Τό βότανο «Φαχρού» πού ζητᾷς, οὔτε τό ἔχω, οὔτε μπορῶ νά τό βρῶ... Φυτρώνει σ' ἕνα μονάχα ἱερός. Στήν κορφή τοῦ ἱεροῦ δέντρου Κράμ-λαχά. Βρίσκεται στήν ἄγρια φυλή τῶν Γιάκραντάου. Ἀρχηγός της εἶναι ὁ κακός Χουράγα. Ὅποιος πέσει στά χέρια του δύσκολα γλιτώ-

νει... Τό μόνο πού μπορώ νά σου πῶ ἐγώ, εἶναι ἡ χρήση του. Λοιπόν, παίρνεις δεκατρία φύλλα ἀπ' αὐτό τό βοτάνι. Τά στύβεις μέ τά δάχτυλά σου...Καί τό ὑγρό πού θά βγεῖ, τό δίνεις κρυφά σ' ἐκεῖνον πού θέλεις... Κάθε σταγόνα του, εἶναι καί μιά ὥρα...

Ἦ Ταρζάν τή διακόπτει:

- Φεύγοντας τώρα θά τραβήξω γιά τή φυλή τῶν Γιάκρα-ντάου. Πρίν τό μεσημέρι θά βρίσκομαι ἐκεῖ... Πρέπει ν' ἀποκτήσω τό βότανο «Φαχρού».

Χαιρετάει τή μάγισσα. Προχωρεῖ νά φύγει.

Ἦ Χούλχα τόν κοιτάζει στό φῶς τοῦ λυχναριοῦ της.

- Πῶς περπατᾶς ἔτσι, παιδί μου; Τί ἔχει τό πόδι σου; Χτύπησες; Ἦ Ελα νά τό δῶ....

Ἦ λευκός γίγαντας δέν τῆς ἀποκρίνεται. Σέ λίγες στιγμές ἔχει βγεῖ ἀπ' τή σπηλιά. Χάνεται ἔξω στό βαθύ σκοτάδι τῆς ὑγρῆς νύχτας.

.....

Τό πρωί περνάει κάτω ἀπ' τό πέτρινο βουνό τοῦ Γκαούρ. Ἦ Ποκοπίκο, ὅπως εἶδαμε, τριγυρίζει κυνηγώντας ἀγρια κουνέλια. Τόν βλέπει... Σκαρφαλώνει γρήγορα στήν κορφή τοῦ βουνοῦ. Καί τό λέει στόν ἀφέντη του.

Ἦ κουτσός Ταρζάν, ὁ Ναζράτ

δηλαδή, συνεχίζει τό δρόμο του. Παίρνει τό λοξό μονοπάτι... Αὐτό πού βγάζει στήν ἀγρια φυλή τῶν Γιάκρα-ντάου.

Τέλος, πρίν τό μεσημέρι, ὅπως τό ἔχε λογαριάσει, φτάνει ἐκεῖ...

Τό ἀνθρωποφάγο δέντρο

Ἦ Ἄντρες, γυναῖκες, γέροι, γριές, παιδιά, λείπουν ἀπ' τό χωριό... Οἱ χορταρένιες καλύβες εἶναι ἀδειες... Ἦ ἔχουν πάει νά κάνουν θυσία στό Μαόγια... Στό θεό τῆς κακίας, πού γιορτάζει σήμερα... Τό μεγάλο πέτρινο ἀγαλμά του βρίσκεται μακριά.

Ἦ λευκός γίγαντας εἶναι λεύτερος νά πάρει τό βότανο «Φαχρού». Φτάνει νά βρεῖ τό ἱερό δέντρο τῶν Γιάκρα-ντάου.

Ἦ Ἀνάμεσα στίς μικρές χορταρένιες καλύβες, βρίσκεται καί μιά μεγάλη.

Σίγουρα θά εἶναι τό παλάτι τοῦ ἀρχηγοῦ. Μπροστά σ' αὐτή βλέπει ἕνα παράξενο δέντρο... Ἦ Ναζράτ δέν τό ξέρει Ποτέ δέν τό ἔχει ξαναδεῖ... Εἶναι τό «Κράμ-λαχά». Δηλαδή, τό δέντρο πού τρώει ἀνθρώπους...

Ἦ κορμός του, χοντρός καί κούφιος στό ἐσωτερικό του. Φτάνει σέ ὕψος ἀνθρώπου. Μοιάζει

“Οποιος πέσει στά χέρια του δύσκολα γλιτώνει...”

μέ φουγάρο βαποριοῦ. Ἐπὶ τὸ στόμιο τοῦ κούφιου κορμοῦ ξεφυτρώνουν γύρω-γύρω πολλά ὀλοστρόγγυλα κλαδιά... Ἴδια μέ φίδια... Στὴ βάση τους, τὰ κλαδιά αὐτά, βγάζουν ἓνα γλυκό ρετσί-νι. Μέ μεθυστικό ἄρωμα... Ὅταν κάποιο θεριό πηδήσει πάνω γιὰ νὰ γλείψει τὸ μέλι, ναρκώνεται. Μένει ἀναίσθητο στὴν κορφή τοῦ κούφιου κορμοῦ... Καί τότε γίνεται κάτι ἀπίστευτο. Κάτι τρομαχτικό!... Τὰ κρεμασμένα γύρω-γύρω κλαδιά τοῦ δέντρου,

ἀρχίζουν νὰ κουνιῶνται σάν φίδια... Ὑστερα, σηκώνονται σιγά-σιγά... Κι ἀγκαλιάζουν τὸν κορμό τοῦ ἀναίσθητου ζώου.

Τώρα, τὸ θεριό εἶναι καταδικασμένο. Καί νὰ ξαναγυρίσει στίς αἰσθήσεις του, εἶναι ἀργά. Δέν μπορεῖ νὰ φύγει. Νὰ σωθεῖ. Τὸ ἀγκάλιασμα πού τοῦ ἔχουν κάνει τὰ κλαδιά τοῦ «Κράμ-λαχά», εἶναι θανάσιμο.

Ἔτσι τὸ ζῶο γρήγορα ψοφάει... Μέ τὸν καιρό, τὸ κορμί

του σαπίζει. Οι βρωμεροί χυμοί απ' τὸ πῶμα χύνονται μέσα στὸν κούφιο κορμό... Καί τὸ σαρκοφάγο δέντρο τρέφεται.

Τέλος, απ' τὸ θύμα μένει κάποτε μονάχα τὸ ξερὸ τομάρι. Τότε τὰ φιδίσια κλαδιά ἀνοίγουν πάλι... Τὸ τομάρι πέφτει κάτω... Κι ἡ παγίδα ξαναστήνεται... Κάποιο ἄλλο κουτὸ ζῶο θὰ τσιμπήσει...

Ὁ λευκὸς γίγαντας καταλαβαίνει: Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἱερὸ δέντρο τῆς φυλῆς τῶν Γιάκρα-ντάου.

Ρίχνει μιὰ ματιά στὴν κορφή του. Ἕνα παρασιτικὸ φυτό πρασινίζει γύρω-γύρω τὸ ἀπαίσιο στόμιο τοῦ κορμοῦ. Εἶναι τὸ «Φαχρού». Κάνει νὰ μαζέψει τὰ λιγοστά ζουμερὰ φύλλα του... Τὰ χέρια του φτάνουν. Μὰ τὰ μάτια του δὲ βλέπουν τόσο ψηλά... Οἱ καμπύλες τῶν γυρισμένων πρὸς τὰ κάτω φιδίσια κλαδιῶν, σκεπάζουν τὰ μικρὰ φυλλαράκια.

Πρέπει ν' ἀνέβει ἐπάνω. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει. Μ' ἓνα σάλτο ὁ Ναζράτ βρίσκεται στὴν κορφή τοῦ Κράμ-λαχά. Κάθεται. Κι ἓνα-ἓνα ἀρχίζει νὰ μαζεύει τὰ λιγοστά φυλλαράκια. Ἕνα-ἓνα πού κόβει μετράει:

– Ἕνα, δύο τρία, τέσσερα...

Φτάνει στὰ δεκατρία.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀνθρώπινες πατημασιές ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν...

Με βιάση ὁ γίγαντας κρύβει τὰ φύλλα τοῦ «Φαχρού». Τὰ βάζει σὲ μιὰ μικρὴ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ δερμάτινου παντελονιοῦ του...

Ἔστερα, κάνει νὰ κατέβει... Μὰ νιώθει τὰ πόδια του μουδιασμένα... Ἀμέσως καί τὰ χέρια του κρεμοῦν ἄτονα κάτω.... Τὸ κεφάλι του γίνεται ἀπότομα βαρὺ. Τὰ αὐτιά του βουίζουν... Τὰ μάτια του θολώνουν, σκοτεινιάζουν. Καί σὲ λίγες στιγμὲς γέρνει ἀναίσθητος. Ἀνάμεσα στὰ ξυλένια πλοκάμια τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου.

Ὁ χορὸς τῶν δύο μαχαιριῶν

Οἱ ἀνθρώπινες πατημασιές π' ἀκούστηκαν πρὶν λίγο, ἔχουν φτάσει πιὸ κοντά. Εἶναι μιὰ γυναίκα καί δύο ἄντρες: Ἡ Ταταμπού, ὁ Γκαούρ κι ὁ... Ποκοπίκο. Ἄντρας κι αὐτός, με τὸ συμπάθειο!... Σταματοῦν σὲ μικρὴ ἀπόσταση απ' τὸ παράξενο δέντρο... Γουρλώνουν τὰ μάτια τους!... Βλέπουν τὸν Ναζράτ ἀναίσθητο πάνω σ' αὐτό.

‘Ο Ποκοπίκο μурμουρίζει:
– Μωρέ μέρος πού τό βρήκε
νά... ψοφολογήσει!...

Μά δέν προφταίνει νά τελειώ-
σει τά λόγια του. Τήν ίδια στιγμή
τά κατεβασμένα φιδίσια κλαδιά
του δέντρου Κράμ-λαχά, αρχί-
ζουν νά κινούνται. Νά σηκώνον-
ται... Σιγά-σιγά άγκαλιάζουν τ'
ανάισθητο κορμί του λευκού
γίγαντα... Τόν σφίγγουν δυνα-
τά... Τά κόκαλά του τρίζουν... ‘Ο
Ποκοπίκο ξεφωνίζει κατάπλη-
κτος:

‘Ο Γκαούρ κόβει μέ τό μαχαίρι
ένα-ένα τά κλαδιά του δέντρου
Κράμ-λαχά. Τραβάει βάνουσα
τόν ανάισθητο γίγαντα. Τόν αφή-
νει νά σωριαστεί κάτω... ‘Η
Ταταμπού τόν κοιτάζει συλλογι-
σμένη. Μουμουρίζει:

– Ποιός νά ‘ναι τώρα άπ’ τούς
δυό; ‘Ο Ναζράτ ή ό Ταρζάν;

‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει στόν
ανάισθητο γίγαντα:

– Σήκω βρέ, νά δούμε άν...
κουτσαίνεις!...

– ‘Αμάν, άδερφέ μου!... Δέν-
τρο είν’ αυτό, γιά... χταπόδι!...

Ταυτόχρονα, ό Γκαούρ κι ή
Ταταμπού φτάνουν κοντά στό
Ναζράτ. ‘Ο μελαψός γίγαντας
προσπαθεί ν’ άνοίξει τά κλεισ-
μένα κλαδιά... ‘Η Ταταμπού του
δίνει τό μαχαίρι της.

– Κόφτα, του λέει. Γρήγορα,
πρίν ξεψυχήσει... ‘Αν είναι ό
κακοϋργος Ναζράτ, θά τόν спа-
ράξω έγώ... Τό θάνατό του θέλω
νά τόν χρωστάει σέ μένα!...

Τήν ίδια στιγμή ξαφνιάζονται.
Τάμ-τάμ, φωνές κι άλαλαγμοί
άκούγονται... Οί κανίβαλοι τής
άγριας φυλής τών Γιάκρα-ντάου,
φτάνουν στό χωριό τους...

Τώρα φαίνονται σέ μικρή άπό-
σταση. Είναι όλοι τερατόμορφοι,
άγριοι. Σάν ζωντανοί βρικόλα-
κες. Στά χέρια τους κρατάνε
τεράστιες μαχαίρες... Διψοϋν
γιά αίμα!...

‘Ο Ποκοπίκο τούς κοιτάζει μέ
φρίκη. Μέ τρόμο!... Τά καλαμέ-

νια ποδαράκια του τρέμουν. Λέει στον Γκαούρ και την Ταταμπού.

– Έμένα θά μοῦ ἐπιτρέψετε... Πρέπει νά πηγαίνω...

Ὁ Γκαούρ ἀπλώνει τή χερούκλα του. Τόν χουφτιάζει. Ὑστερα παρασύρει μαζί του τήν Ταταμπού. Κρύβονται ὅλοι μέσα σ' ἓνα μεγάλο, πυκνό βάτο.

Μιά στιγμή ἀκόμα κι οἱ κανίβαλοι θά τούς πρόφταναν...

Ἀπό κεῖ πού βρίσκονται, μποροῦν τώρα νά παρακολουθοῦν τά πάντα...

Καί νά τί βλέπουν:

Ἐνα μπουλούκι ἀπό μισόγυμνους μαύρους φτάνει. Πίσω τούς ἀκολουθοῦν οἱ γυναῖκες καί τά παιδιά.

Μαζί τους εἶναι ὁ τρομερός ἀρχηγός Χουράγα, μέ τήν τερατόμορφη γυναῖκα του. Ἡ Πούγκα κρατάει στήν ἀγκαλιά της δύο μωρά.

Σταματοῦν ὅλοι μπροστά στό ἱερό δέντρο. Βλέπουν μέ ἀπόγνωση καί φρίκη τά κομμένα κλαδιά του. Βλέπουν καί τόν ἀναίσθητο, λευκό γίγαντα... Φαντάζονται πώς αὐτός ἔχει κάνει τήν τρομερή ἱεροσυλία...

Ἀρχίζουν νά οὐρλιάζουν δαιμονισμένα. Ἐχουν ἀφρίσει ἀπό ἱερή ἀγανάκτηση!... Τρέμουν τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ Μαόγια... Τό

ἀνθρωποφάγο δέντρο Κράμ-λαχά εἶναι δικό του.

Ὁ ἀπαίσιος Χουράγα πρέπει νά ἐξιλεώσει τό Θεό. Κι ὁ Θεός τῆς Κακίας, μόνο στό αἷμα καί στό θάνατο βρίσκει εὐχαρίστηση.

Γνέφει στούς κανίβαλους νά μαζευτοῦν γύρω ἀπ' τό λευκό. Αὐτός μπαίνει γρήγορα στό χορταρένιο παλάτι. Ξαναγουρίζει κρατώντας δύο τεράστια μαχαίρια. Εἶναι κι αὐτά ἱερά... Ὅλοι σκύβουν μέ κατάνυξη τά κεφάλια τους... Ὁ Χουράγα θά χορέψει τό χορό τῶν δύο μαχαιριῶν!...

Τά τάμ-τάμ ἀρχίζουν νά χτυποῦν δαιμονισμένα. Ἡ Πούγκα, ἡ ἀρχηγίνα, μπαίνει γρήγορα στό χορταρένιο παλάτι. Ἀφήνει μέσα τά δύο μωρά της. Ἀμέσως ξαναγουρίζει. Κάθεται κάτω... Θά παρακολουθήσει τόν ἱερό χορό... Θά καμαρώσει τόν ἄντρα της!... Τά μάτια της λάμπουν ἀπό ἄγρια χαρά... Διψάει γιά αἷμα!

Ὁ Χουράγα μουρμουρίζει πρῶτα μερικά ἀκατάληπτα λόγια... Ὑστερα, καρφώνει μέ λύσσα τά μαχαίρια του κάτω στή γῆ. Μαζεύει τά κομμένα κλαδιά τοῦ δέντρου Κράμ-λαχά. Τά ρίχνει στόν κούφιο του κορμό...

Ἀμέσως ξαναγουρίζει κοντά

Μ' ένα σάλτο ο Ναζράτ βρίσκεται στην κορφή του Κράμ-λαχά.

στ' αναιίσθητο θύμα. Ἄρπάζει πάλι τὰ ἱερά μαχαίρια. Κι ἀρχίζει ἕναν παράξενο, δαιμονισμένο χορό. Ταυτόχρονα τραγουδάει!...

Ἡ τερατόμορφη μάσκα πού φοράει, κι οἱ κτηνώδικες κινήσεις του, κάνουν τό χορό ἀπαίσιο, τρομαχτικό!...

Αὐτή τή στιγμή, ὅπως εἶδαμε κι ἀκούσαμε, ὁ κρυμμένος Γκαούρ μουρμουρίζει:

– Θά χυθῶ πάνω στούς κακούργους, θά τούς διώξω... Θέλω νά πνίξω μέ τὰ χέρια μου τόν κακοῦργο Ναζράτ.

Ἡ Ταταμπού ὁμως τόν συγκρατεῖ. Γιατί δέν εἶναι ἀκόμα βέβαιοι ἂν ὁ αναιίσθητος λευκός γίγαντας εἶναι ὁ Ναζράτ ἢ ὁ Ταρζάν.

Ὅμως, ὁ ἀτρόμητος μελαψός γίγαντας, εἶναι Ἕλληνας. Κι ἕνας Ἕλληνας ποτέ δέ δειλιάζει.

Μάχη μέ τούς ἀνθρωποφάγους.

Πετιέται λοιπόν ὀρθός. Σπάζει γρήγορα ἕνα χοντρό κλαδί δέντρου. Τό κάνει ρόπαλο. Καί σάν λυσσασμένο θεριό, χύνεται πάνω στούς κανίβαλους.

Πρῶτος ὁ Χουράγα δέχεται καθῶς χορεύει ἕνα τρομερό χτύ-

πημα. Μά δέν τόν βρίσκει στό κεφάλι. Ἐτσι, βγάζει ἕνα σπαραχτικό οὐρλιαχτό. Πετάει κάτω τὰ μαχαίρια του. Καί τρέχοντας χάνεται πίσω ἀπ' τήν πυκνή, παρθένα βλάστηση.

Οἱ ἄγριοι ἔχουν σταματήσει τὰ τὰμ-τὰμ. Τούς ἀλαλαγμούς τους. Ἡ ξαφνική ἐπιδρομή τοῦ γίγαντα τούς ἔχει σαστίσει...

Τήν ἴδια στιγμή, ἀπ' τό βάτο ξεπετιέται κι ἡ Ταταμπού. Ἡ πανώρια κι ἀτρόμητη ἑλληνίδα...

Ὁ Γκαούρ μέ τό ρόπαλο. Αὐτή μέ τό φονικό μαχαίρι, χτυποῦν τώρα τούς ἀνθρωποφάγους.

Ἡ τερατόμορφη Πούγκα, ἡ γυναίκα τοῦ Χουράγα, ἀρπάζει ἕνα ἀπ' τὰ πεταμένα κάτω μαχαίρια τοῦ ἀντρα της. Τρίζει ἀπαίσια τὰ μαῦρα δόντια της. Καί κρύβεται μέσα σ' ἕνα πυκνό βάτο.

Τό μακελειό συνεχίζεται... Οἱ κανίβαλοι, μέ τόν τραυματισμό καί τό φευγιό τοῦ ἀρχηγοῦ, χάνουν τό κουράγιο τους. Ὅμως, ἡ ἀνάγκη τούς κάνει νά παλέψουν γιά νά σωθοῦν. Δέν ἔχουν μαχαίρια. Ἐχουν ὁμως τρομερά κοντάρια. Μ' αὐτά πασχίζουν νά χτυπήσουν τούς δυό ἐπιδρομεῖς.

Ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού

δέχονται πολλά τραύματα... πο-
τάμι τό αίμα τρέχει άπ' τά κορμιά
τους. Μά στέκονται άκλόνητοι.
'Ο ένας μέ τό ρόπαλο, ή άλλη μέ
τό μαχαίρι σκορπίζουν σπάταλα
τό θάνατο στους άγρίους. Είναι
όμως δυό μονάχα. 'Ενώ οι
έχθροί πάνω άπό σαράντα...

"Ετσι, σιγά-σιγά, αρχίζουν νά
κουράζονται. Δέν έχουν πιά τήν
πρώτη όρμή. Τά χτυπήματά τους
λιγοστεύουν. Δέ έχουν δύναμη.
Λίγες στιγμές ακόμα... Νιώθουν

Οί κανίβαλοι πανηγυρίζουν τή
νίκη τους.

Μερικοί άπ' αυτούς κόβουν
χορτόσχοινα. 'Ο Γκαούρ κι ή
Ταταμπού βρίσκονται σέ λίγο
δεμένοι χεροπόδαρα.

'Ο άπαίσιος Χουράγα ξανα-
γυρίζει. "Έχει σπασμένο τό 'να
χέρι άπ' τό τρομερό χτύπημα
του ήλληνα γίγαντα. Κρυμμένος
λίγο πιό πέρα παρακολουθοΰσε
το φοβερό μακελειό...

Σάν λυσσασμένο θεριό χύνε-

πώς θά σωριαστοΰν λιπόθυμοι
πάνω στ' άναίσθητο κορμί του
λευκού γίγαντα.

Καί νά!... Πρώτη ή Ταταμπού
σωριάζεται κάτω... 'Ο Γκαούρ
παρατάει τή μάχη. Σκύβει πάνω
της. Προσπαθει νά τή συνε-
φέρει...

Οί άνθρωποφάγοι ξεθαρρεύ-
ουν. Γίνονται έπιθετικοί. Δυό
τρείς άπ' αυτούς χτυποΰν μέ τά
κοντάρια τους τόν Γκαούρ. 'Ε-
ξαντλημένος καθώς είναι, σωριά-
ζεται κι αυτός άναίσθητος. Πάνω
στή λιπόθυμη Ταταμπού.

ται τώρα πάνω στά κορμιά του
Γκαούρ και τής Ταταμπού. Τούς
κλωτσάει. Τούς ποδοπατάει...

Ξαφνικά, βλέπει μπροστά του
ένα άπ' τά δυό μαχαίρια πού 'χε
πετάξει. Τ' άρπάζει μέ τό γερό
χέρι. Γονατίζει κάτω. Τό σηκώ-
νει. Μέ άφάνταστη μανία κάνει
νά χτυπήσει στήν καρδιά τόν
Γκαούρ... Μά δέν προφταίνει...

Τήν ίδια στιγμή, κάτι άπί-
στευτο γίνεται. Κάτι πού κι ή πιό
τολμηρή φαντασία δέ θά μπο-
ροΰσε νά συλλάβει...

"Ένα μαχαίρι σφυρίζει στόν

· Ο Γκαούρ με το ρόπαλο. Αυτή με το φονικό μαχαίρι, χτυπούν τώρα τους άνθρωποφάγους.

άερα... Γρήγορο σάν σάϊτα φτάνει στά στήθια τοῦ Χουράγα καί καρφώνεται στήν καρδιά του...

Ὁ ἀπαίσιος ἀρχικανίβαλος σωριάζεται κάτω νεκρός. Οἱ ἀνθρωποφάγοι γύρω σαστίζουν πάλι... Σηκώνουν τόν ἀρχηγό τους. Πασχίζουν νά τόν συνεφέρουν... Μά γρήγορα σταματοῦν. Καταλαβαίνουν πώς εἶναι νεκρός...

Στό μεταξύ, ἀπ' τό βάτο πού ἔχε κρυφτεῖ, ξεπετιέται μανιασμένη ἡ Πούγκα. Ἡ τερατόμορφη γυναίκα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ὁ σκοτωμός τοῦ Χουράγα τήν ἔχει κάνει τρελή. Σφίγγει μέ λύσσα τό μαχαίρι πού κρατάει. Χύνεται νά σπαράξει τούς δυό ἀναίσθητους ἐχθρούς. Ὅπως πρὶν λίγο ὁ Χουράγα, ἔτσι τώρα κι αὐτή γονατίζει μπροστά τους. Σηκώνει μέ λύσσα τό μαχαίρι. Ἐτοιμάζεται νά τό καρφώσει στήν καρδιά τῆς Ταταμπού.

Μά καί πάλι, ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται.

Ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας φαίνεται πώς ἀγαπᾷ καί προστατεύει τό θρυλικό ἔλληνα. Καί τήν πανώρια ἑλληνίδα!...

Ἡ τερατόμορφη Πούγκα κάτι τρομερό βλέπει μπροστά!... Τ' ἀπαίσια μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπό τρόμο. Ἀπό φρίκη... Γιά

λίγες στιγμές, μένει μέ τό χέρι σηκωμένο ψηλά...

Τό χωριό στίς φλόγες

Μαύρους καπνούς εἶχε δεῖ νά βγαίνουν μέσα ἀπ' τό χορταρένιο παλάτι τῆς.

- Φωτιά!... ξεφωνίζει σπαραχτικά.

Πετιέται ὀρθή. Τό φονικό μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τό χέρι τῆς...

Ξαφνικές φλόγες στό μεταξύ, ἀγκαλιάζουν τό σπιτικό τῆς.

Ἡ τερατόμορφη Πούγκα, οὐρλιάζει τώρα.

- Τά παιδιά μου!... Τά παιδιά μου!...

Καί στιγμή δέ διστάζει. Σάν τρελή χύνεται μέσα στίς φλόγες... Ἀδιαφορεῖ γιά τό θάνατο. Φτάνει νά σώσει τά σπλάχνα τῆς.

Μέσα τῆς ἔχει ξυπνήσει ἡ Μάνα!... Ἡ αἰώνια κι ἀθάνατη Μάνα!... Ἡ ἴδια πάντα! Εἶτε πολιτισμένη εἶτε ἄγρια!...

Τά δυό μαῦρα παιδιά τῆς δέ βρίσκονται μέσα... Ἡ Πούγκα ψάχνει καί ξαναψάχνει... Μά οἱ καπνοί τήν πνίγουν... Χάνει τίς αἰσθήσεις τῆς. Σωριάζεται κάτω...

Λαίμαργα τώρα οἱ φλόγες ἀγκαλιάζουν τό κορμί τῆς... Οἱ

φριχτοί πόνοι τή συνεφέρνουν για μιά στιγμή... Άνοίγει για στερνή φορά τά μάτια... Τό βλέμμα της είναι πάλι έρευνητικό. Φαίνεται νά ψάχνει ακόμα!... Ν' αναζητάει τά χαμένα της παιδιά...

Μά ή φωτιά δέν έχει καρδιά... Σέ λίγο, τό μαύρο κορμί τής Πούγκαθά γίνει πιό μαύρο... Θά γίνει κάρβουνο!...

Στό μεταξύ, κι οι άλλοι κανίβαλοι σκορπίζουν ούρλιάζοντας

φός του Ταρζάν αρχίζει νά συνέρχεται...

Στή άρχή κοιτάζει σάν χαμένος γύρω του... "Υστερα πετιέται όρθός... Ρίχνει μιά ματιά στ' άναίσθητο κορμί του μελαψού γίγαντα... Βλέπει καί τήν πανώρια έλληνίδα. Μουρμουρίζει παράξενα λόγια:

- Αύτή τή φορά δέ θά μου γλιτώσεις!... Πρέπει πρώτα νά πεθάνεις... "Υστερα θά γίνεις δική μου!...

τρομαγμένοι... "Ένα-ένα τυλίγουν οι φλόγες καί τά δικά τους χορταρένια καλύβια... Λές καί κάποιο άόρατο χέρι γυρίζει καί τούς βάζει φωτιά!... Τρέχουν κι αυτοί νά σώσουν τά παιδιά... Τις γυναίκες τους!...

Στό μέρος πού γίνηκε τό μακελειό, δέ μένουν παρά τ' άψυχα κουφάρια τών σκοτωμένων άνθρωποφάγων, μέ τόν άρχηγό τους. Καί τ' άναίσθητα κορμιά του Γκαούρ, τής Ταταμπού, του Ναζράτ.

Ξαφνικά, ό κακοϋργος άδερ-

Τό χωριό τώρα έχει φουντώσει για καλά. Οι χορταρένιες καλύβες καίγονται σάν λαμπάδες!

Σπαραχτικές φωνές άκούγονται. Ούρλιαχτά τρόμου καί φρίκης!...

Ο Ναζράτ βάζει τώρα τό χέρι στην κρυφή τσέπη του παντελονιού του. Βρίσκει τά δεκατρία φύλλα άπ' τό βότανο «Φαχρού». Τά βγάζει... Στύβει άμέσως πάνω άπ' τήν άναίσθητη Ταταμπού. Τής άνοίγει τό στόμα... Στίβει μέ τά δάχτυλά του τά φύλλα... Οι σταγόνες πέφτουν

Ίσια στό λαρύγγι της.

Ή Ο κακοῦργος μετράει:

- Μιά, δυό, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξι...

Σταματᾷ. Σηκώνεται. Δείχνει πώς βιάζεται νά φύγει ἀπ' τό μέρος αὐτό...

Κουτσαίνοντας προχωρεῖ ὅσο μπορεῖ πιό γρήγορα... Σέ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τήν πυκνή βλάστηση τῆς περιοχῆς!...

Τά κατορθώματά τοῦ Ποκοπίκο.

Ή Αλήθεια!... Λίγο ἔλλειψε νά τόν ξεχάσουμε!... Ὅλοι θά νομίζετε πώς ἔμεινε κρυμμένος στό βάτο... Πώς παρακολουθοῦσε τρέμοντας τό μακελιό πού γινόταν λίγο πιό πέρα...

Ή Οχι, παιδιά μου! Ἐχετε μεγάλο λάθος!...

Ή Ο τρομερός Ποκοπίκο!...

Ή Ο κυνηγός ἀγρίων κουνελιῶν καί γόης φιδιῶν καί γυναικῶν!... Αὐτή τή φορά ἔδειξε πώς εἶναι πραγματικά καί... προστάτης «τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων!».

Γιατί κουτοί ἦταν, βέβαια, ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού... Ἐφοῦ πῆγαν νά τά βάλουν μονάχοι τους μέ καμιά σαρανταριά ἀνθρωποφάγους...

Ή Εμπρός, λοιπόν!... Ἐς ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω. Νά δοῦμε

ὀλοζώντανη μπροστά μας τή δράση του. Τούς ἡρωισμούς του!...

Ή Ο μικροσκοπικός νάνος μένει γιά κάμποσο κρυμμένος μέσα στό βάτο πού τόν ἀφήσαμε...

Σπάει κέφι βλέποντας τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού νά χτυπιοῦνται μέ τούς μαύρους βρικόλακες. Καί μουρμουρίζει:

- Ρέ τρέλα πού τήν ἔχει ὁ κόσμος!...

Ξαφνικά, ὅμως, βλέπει τήν Ταταμπού νά σωριάζεται κάτω. Ὁ Γκαούρ σκύβει νά τή βοηθήσει. Οἱ ἀνθρωποφάγοι τόν χτυποῦν μέ τά κοντάρια. Πέφτει κι αὐτός ἀναίσθητος.

Ἐγὼστερα ἀντικρίζει τόν ἀπαίσιο Χουράγα. Γονατίζει νά καρφώσει τό μαχαίρι του στήν καρδιά τοῦ Γκαούρ.

Ή Ο Ποκοπίκο δέ χάνει στιγμή... Τραβάει τή σκουριασμένη χατζάρα του. Τήν ζυγίζει μέ προσοχή. Καί τήν πετάει, ὅσο πιό δυνατά μπορεῖ...

Στό πέταγμα τοῦ μαχαιριοῦ, ἔχει πολύ ἐξασκηθεῖ... Μ' αὐτό τόν τρόπο κυνηγᾷ καί σκοτώνει τ' ἀγρια κουνέλια του!...

Ἐτσι ἡ σκουριασμένη χατζάρα πάει ἴσια. Καί καρφώνεται στήν καρδιά τοῦ Χουράγα.

Στύβει μέ τά δάχτυλάτ του τά φύλλα... Οί σταγόνες πέφτουν ίσια στό λαρύγγι της.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει σώσει τή ζωή τοῦ Γκαούρ.

Χαρούμενος ψιθυρίζει τώρα:

- Φτού μου ἴνά μήν ἀβασκαθῶ!... Βρέ, ἐγώ εἶμαι σπουδαῖος καί δέν τό ἔξερα!...

Μά τό ἔργο του δέν ἔχει τελειώσει ἀκόμα.

Γρήγορα γλιστράει στό παλάτι τοῦ σκοτωμένου Χουράγα. Μαίνει μέσα. Ψάχνει... Βρίσκει τίς τσακμακόπετρες π' ἀνάβουν φωτιά. Σέ μιά γωνιά βλέπει νά

κοιμοῦνται δυό μωρά... Εἶναι τά ... βασιλόπουλα. Λυπᾶται νά τούς κάνει κακό. Ἐνα-ἔνα τά βγάζει ἔξω. Μακριά ἀπό τ' ἀρχοντικό τους. Ὑστερα ξαναγυρίζει. Τρίβει τίς πέτρες. Βάζει φωτιά στά χορταρένια... ντουβάρια τοῦ παλατιοῦ. Σέ λίγες στιγμές, οἱ φλόγες τ' ἀγκαλιάζουν... Ἡ Πούγκα εἶναι ἔτοιμη νά καρφώσει τό μαχαίρι της στήν καρδιά τῆς Ταταμπού. Βλέπει τή φωτιά. Νομίζει πώς τά παιδιά της

είναι μέσα... Τρέχει νά τά βγάλει. Καί βρίσκει φριχτό θάνατο.

Έτσι, ό Ποκοπίκο σώζει καί τή ζωή τής πανώριας έλληνίδας.

Ό νάνος άρπάζει τώρα ένα άναμμένο κλαδί... Τρέχοντας, πλησιάζει μιά-μιά τίς καλύβες τών άνθρωποφάγων. Τούς βάζει φωτιά... Σέ λίγο, όλακερο τό χωριό καίγεται. Σάν τεράστιο πυροτέχνημα!...

Έτσι, οί κανίβαλοι τούς αφήνουν όλους. Τρέχουν νά προστατέψουν τά σπίτια τους...

Ό Ποκοπίκο έχει κάνει πιά αυτό πού ήθελε... Τώρα πρέπει νά ξαναγυρίσει κοντά στους συντρόφους του... Νά τούς συνεφέρει. Νά φύγουν.

Άλίμονο, όμως...

Τήν τελευταία στιγμή μιά άπ' τίς άγριες γυναίκες του χωριού πού καίγεται, τόν βλέπει.

Καταλαβαίνει πώς αυτός είναι πού έβαλε τή φωτιά. Μανιασμένη χύνεται πάνω του νά τόν σπαράξει. Ό νάνος τό βάζει στά πόδια... Τρέχει σάν τρελός. Οί μεγάλες πατοῦσες του χτυποῦν στ' αὔτιά του. Η μαύρη γυναίκα τόν κυνηγάει... Γρήγορα θά τόν φτάσει. Καί τότε θά τραγανίσει στά δόντια της τά τρυφερά κόκαλά του.

Καθώς τρέχει ό Ποκοπίκο, συλλογιέται:

- Θέλεις νά μ' έρωτεύτηκε κι έτούτη... Θέλεις νά μ' άπαγάγει σάν τή Χουχού.

Καί μουρμουρίζει άναστενάζοντας:

- Άχ, βάχ, τί τραβάμε κι έμείς οί άμορφοί!...

Μά ή μανιασμένη μαύρη όλο καί τόν κοντοζυγώνει.

Ό νάνος τό καταλαβαίνει. Στριγγλίζει άπεγνωσμένα:

- Βοήθειααα!.. Βοήθειααα!... Θά μέ φάνε αυτές οί γυναίκες!...

Η εμφάνιση του Ταρζάν

Τρέχοντας ό Ποκοπίκο έχει ξεμακρύνει άπ' τό χωριό τών Γιάκρα-ντάου.

Ξαφνικά, στίς φωνές του παίρνει κάποια άπόκριση:

- Άάα!.. Άαάαα!...

Είναι ή τρομερή κραυγή του Ταρζάν!

Καί νά!... Σέ λίγες στιγμές παρουσιάζεται μπροστά του.

Η μαύρη, τρομαγμένη, σταματάει... Γυρίζει. Τό βάζει στά πόδια νά σωθει!...

- Όχι, άν σου βαστάει κάτσε, τής φωνάζει ό νάνος.

Υστερα έξηγει στον Ταρζάν:

- Τήν πρόσεξες τήν άτιμη; Μόλις μέ είδε πού θύμωσα, γίνηκε λαγός, μέ τό συμπάθειο!...

- Τί ζητάς εσύ εδώ; τόν ρωτάει ο Ταρζάν.

- Έγώ τί ζητάω; Έδώ είμαστε δλη ή οικογένεια, ζωή νά 'χουμε!... Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού, του λόγου μου και του... λόγου σου!...

- Έγώ τώρα ήρθα!... Είχα βγει νά κυνηγήσω... Τυχαία άκουσα τίς φωνές σου!... Μήπως ήταν ο άδερφός μου; Ο Ναζράτ;

Ο Ποκοπίκο χαμογελάει:

- Δέν τ' αφήνεις αυτά, κύριε

ντάου. Τό ίδιο κι ο Γκαούρ κι ή Ταταμπού. Όλοι στήν άναισθησία τό ρίξατε, μέ τό συμπάθειο!...

Καί λέει μέ κάθε λεπτομέρεια, όλα όσα είχαν συμβεί.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας γίνεται άνάστατος. Ο φίλος κι άδερφός του, ο Γκαούρ, κινδυνεύει!... Πρέπει νά τρέξει νά τόν σώσει!...

- Πάμε νά μου δείξεις πού βρίσκονται, λέει στόν Ποκοπίκο.

Μεγαλειότατε; Τό κορόιδο κάνεις τώρα... Τί Ναζράτ και πράσιν' άλογα; Έσύ τή δουλεύεις τή μηχανή... Πότε κουτσαίνεις, πότε δέν κουτσαίνεις... Πās νά μου φās τήν Ταταμπούκα!... Μά δέ σφάξανε!...

Ο Ταρζάν δέ φαίνεται νά προσέχει στά λόγια του. Τόν ρωτάει νά μάθει πού βρίσκεται ο Γκαούρ κι ή Ταταμπού... Τί κακό τούς έκανε ο Ναζράτ.

Ο Ποκοπίκο του έξηγεϊ:

- Έσύ, κύριε Ταρζάν μου, αυτή τή στιγμή βρίσκεσαι άναισθητος στό χωριό τών Γιακρά-

- Κατά κεί, του δείχνει ο νάνος.

Ο Ταρζάν τόν άρπάζει άπ' τό πόδι. Τόν κρατάει κρεμασμένο σάν κοτόπουλο. Καί προχωρεί τρέχοντας... Τέλος, φτάνει στό μέρος πού γίνηκε τό μακελειό. Όλάκερο τό χωριό είναι στάχτη!...

Ο Γκαούρ κι ή Ταταμπού έχουν τώρα συνέλθει. Μά βρίσκονται χεροπόδαρα δεμένοι!.. Περιμένουν σάν σφαχτά... Πλάι μερικοί άπ' τούς άστεγους κανίβαλους άνάβουν φωτιά. Έτοιμάζουν δυό σοϋβλες άπό

μακριά κλαδιά δέντρων...

Ο Ποκοπίκο κοιτάζει τις προετοιμασίες. Ξερογλείφεται..

Μουρμουρίζει:

- Κι έχω μιά πείνα, βρέ μεγαλειότατε!... Άλλο πού νά σου λέω, κι άλλο πού... νά μου λές!...

Ένα τρομερό δυστύχημα

Ο λευκός γίγαντας Ταρζάν δέ χάνει στιγμή. Παρατάει τόν Ποκοπίκο. Τραβάει τό μαχαίρι του. Καί χύνεται πάνω στους άνθρωποφάγους.

Εκεῖνοι στήν ἀρχή σαστίζουν. Μά γρήγορα συνέρχονται. Βλέπουν πώς κινδυνεύουν νά χάσουν τά ψητά τους. Νά μείνουν νηστικοί.

Έτσι, μέ πέτρες καί ξύλα κι ὅ,τι βρίσκεται μπροστά τους, πασχίζουν νά σκοτώσουν τόν ἐπιδρομέα...

Μά ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι τρομερός σάν τό χάρο!... Σέ λίγες στιγμές, ἔχει σπαράξει τούς μισούς. Οἱ ἄλλοι τό βάζουν στά πόδια. Τρέχουν νά σωθοῦν.

Ο Ποκοπίκο τοῦ φωνάζει ἀπό πέρα:

- Μή μέ παρεξηγεῖς, Ταρζάν, πού δέ σέ βοηθάω... Σ' ἀφήνω μόνο σου, γιά νά... συνηθίζεις!... Νά πάρεις τό κολάι.

Ο λευκός γίγαντας κόβει τώρα τά σχοινιά. Λύνει τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού.

- Πᾶμε, τούς λέει. Έδῶ πάντα ὑπάρχει κίνδυνος... Άν μέ ρωτούσατε, δέ θά σᾶς ἄφηνά να ῥθειτε...

Ο Γκαούρ κοιτάζει τόν Ταρζάν παράξενα. Ἡ Ταταμπού τό ἴδιο. Μά κανένας τους δέ λέει τίποτα.

Έτσι, ὅλοι μαζί παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ο Ποκοπίκο δέν ξεχνάει νά ξαναπάρει τή σκουριασμένη χατζάρα του. Καθώς προχωροῦν, ὁ Γκαούρ ρωτάει τόν Ταρζάν:

- Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

- Τυχαῖα... Εἶχα βγεῖν ἀκνηγήσω... Άκουσα τίς φωνές τοῦ νάνου... Ἐσεῖς τί ζητούσατε σ' αὐτό τό ἐπικίνδυνο μέρος;

- Κυνηγούσαμε τόν ... ἀδερφό σου!...

- Καί πού εἶναι τώρα ὁ Ναζράτ;

- Ποιός ξέρει... Μπορεῖ νά ῥυγε... Μπορεῖ νά ναι ἀκόμα... ἀκόμα... μαζί μας!... Ο ἄνθρωπος αὐτός μοιάζει μέ φάντασμα!...

Ο Ταρζάν δέ λέει τίποτα... Προχωροῦν γιά πολύ ἀκόμα σιωπηλοί...

Ξαφνικά, ἡ Ταταμπού βγάζει ἕνα πονεμένο ἀναστεναγμό...

- Άχχχ!...

Καί σωριάζεται κάτω... Λές και κεραυνός τή χτύπησε στο κεφάλι.

Οι δύο γίγαντες σαστίζουν. Σκύβουν νά τή βοηθήσουν. Τήν άνασηκώνουν...

- Ταταμπού, ρωτάει ό Γκαούρ. Τί νιώθεις; Τί σοϋ συμβαίνει;

Άλίμονο, όμως!... Γρήγορα καταλαβαίνουν πώς τό πανώριο γεροδεμένο κορμί πού κρατοϋν στά χέρια τους, είναι άψυχο.

Ή Ταταμπού, ή άτρόμητη έλληνίδα, είναι νεκρή!... Τήν

άφήνουν άργά κάτω.

Ή Γκαούρ κι ό Ταρζάν κλαίνε σιωπηλοί. Ή Ποκοπίκο ξεφωνίζει:

- Άμάν, Ταταμποκα μου, Ταταμπούκα μου!... Τί σοϋ 'ρθε νά πεθάνεις κεραυνοβόλως;!... Δέ μās είδοποιοϋσες δυό-τρεις μέρες πιά μπροστάαα!... Χί, χί, χί!....

.....
Κάτω άπ' τό ψηλό πέτρινο βουνό, μέ τά τρομαχτικά βράχια, φτάνει σέ λίγο ή νεκρική συνοδεία.

Τραβάει τό μαχαίρι του και χύνεται πάνω στους άνθρωποφάγους.

· Ο Γκαούρ κρατάει στην άγκαλιά του τή νεκρή έλληνίδα... Μπροστά προχωρεί ο Ποκοπίκο. Καί πίσω ακολουθεῖ μέ κατεβασμένο τό κεφάλι ο Ταρζάν.

Εἶναι σούρουπο πιά...

· Ο μελαψός γίγαντας αφήνει κάτω τή νεκρή. Μαζί μέ τόν Ταρζάν σκάβουν ένα λάκκο... Θάβου τή θρυλική κόρη τῆς Ζούγκλας...

· Ο Ποκοπίκο, στό μεταξύ, μαζεύει τά πιό μυρωμένα άγριο-λούλουδα τῆς Ζούγκλας.

Πρίν τά σκορπίσει στόν τάφο, βγάζει στην πεθαμένη κι ένα δεκάρικο λόγο:

- Ἀξιότιμος νεκρά!.. Πρῶτον έρχομαι νά έρωτήσω διά τήν καλήν σας ύγείαν καί δεύτερον...

Μά δέν προφταίνει νά τελειώσει. Μιά τρομερή κλοτσιά τοῦ Γκαούρ, τόν πετάει σαράντα μέτρα πέρα...

- Ἐγώ φταίω πού σοῦ ἴσωσα τή ζωή, παλιομαντράχαλε!..

Σέ λίγο, ο Ταρζάν χαιρετάει θλιμμένα τό φίλο του. Καί φεύγει άργά για τή σπηλιά του...

· Ο μελαψός έλληνας γίγαντας μένει μέχρι τά μεσάνυχτα πλάι στόν τάφο τῆς αγαπημένης του Ταταμπού. Ὑστερ' ανεβαίνει κι αυτός στή σπηλιά του... Μά ο πόνος κι ο σπαραγμός δέν τόν αφήνουν νά κλείσει μάτι!.. Πλάι

του ο Ποκοπίκο ροχαλίζει σαν δράκος.

· Η φωνή τῆς Ταταμπού

Δέν περνάει πολλή ὥρα... Ξαφνικά, τό βαθύ σκοτάδι τῆς νύχτας σχίζει μιά σπαραχτική φωνή:

- Βοήθεια, Γκαούρ!... Βοήθεια!...

· Ο μελαψός γίγαντας νιώθει πώς θά τρελαθεῖ. Εἶναι ἡ φωνή τῆς Ταταμπού. Τῆς νεκρῆς Κόρης, πού πρίν έξι ὀλάκερες ὥρες είχε θάψει ο ἴδιος!...

· Αφουγκράζεται καλύτερα...

· Η ἴδια φωνή ξανακούγεται.

· Αλλά πιό μακριά τώρα:

- Βοήθεια, Γκαούρ!... Βοήθεια!...

· Ο άτρόμητος Ἕλληνας κατεβαίνει τρέχοντας τούς τρομαχτικούς βράχους τοῦ βουνού του.

Φτάνει κάτω!...

· Ο τάφος τῆς Ταταμπού εἶναι άνοιχτός. Ἡ νεκρή λείπει από μέσα!...

Κρύο ρίγος ξεπερνάει τό κορμί τοῦ γίγαντα. Για πολλή ὥρα ψάχνει σαν τρελός τή γύρω περιοχή.

· Ο λαιμός του έχει βραχνιάσει, φωνάζοντας:

– Ταταμπού!... Ταταμπού-ουου!...

Τίποτα όμως!... Καμιά απόκριση δέν παίρνει... Τέλος, μιά ιδέα φωτίζει τὰ τρομαγμένα μάτια του.

Μουρμουρίζει:

– Θά τρέξω στή σπηλιά τῆς Χούλχα... Αὐτή θά ξέρει νά μου πεῖ: Ξαναζωντανεύουν ποτέ οἱ πεθαμένοι;

.....

Κοντεύουν χαράματα!...

Ἡ ξακουσμένη μάγισσα βρι-

πει!... Πές μου, λοιπόν. Οἱ νεκροί ξαναζωντανεύουν;

Ἡ μάγισσα χαμογελάει θλιμμένα.

– Ὁχι, παιδί μου. Οἱ νεκροί ποτέ δέν ξαναγυρίζουν στή ζωή... Ὅμως, ἡ Ταταμπού δέν ἦταν νεκρή...

Κι ἀρχίζει νά τοῦ ἐξηγεῖ:

– Χτές τῆ νύχτα ἦρθε ἐδῶ στή σπηλιά μου ὁ Ταρζάν. Μοῦ ζήτησε νά τοῦ δώσω τὸ μαγικό βότανο «Φαχρού». Τοῦ εἶπα πὼς θά τὸ βρεῖ στό ἱερό δέντρο

σκεται ξύπνια στή σπηλιά. Τρίβει κάτι ξερά βότανα τῆς τέχνης τῆς.

– Καλῶς τὸ παιδί μου, λέει μόλις βλέπει τὸν Γκαούρ.

Ἐκεῖνος εἶναι ἀνυπόμονος:

– Χούλχα, τῆς λέει. Ἡ πανώρια Ταταμπού, ἡ συντρόφισσά μου, πέθανε ξαφνικά... Τὴν ἔθαψα μὲ τὰ χέρια μου. Ὑστερ' ἀπὸ ἕξι ὥρες ἄκουσα τὴ φωνή τῆς. Μοῦ ζητοῦσε βοήθεια!... Τρέχω σάν τρελός. Βρίσκω τὸν τάφο ἀνοιχτό. Ἡ νεκρὴ ἔλει-

Κράμ-λαχά, στή φυλὴ τῶν Γιάκρα-ντάου... Τοῦ εἶπα ἀκόμα πὼς ἄμα στύψει δεκατρία φύλλα τοῦ «Φαχρού», θά βγάλουν ἕνα ὑγρό. Κάθε σταγόνα του χαρίζει σ' ἐκεῖνον πού θά τὴν πάρει, μιά ὥρα θάνατο... Θάνατο πραγματικό... Φαίνεται λοιπόν πὼς ὁ Ταρζάν ἀγαπάει τὴ συντρόφισσά σου... Τὴν πότισε μὲ ἕξι σταγόνες τοῦ «Φαχρού»... Ἔτσι, ἐσύ τὴ νόμισες πεθαμένη καὶ τὴν ἔθαψες... Κι αὐτός, στίς ἕξι ὥρες πού θ' ἀνασταινόταν, τὴν

Ταταμπού, ρωτάει ο Γκαούρ. Τι νιώθεις; Τι σου συμβαίνει; 'Αλίμονο, όμως!..

ξέθαψε... Καί την πήρε μαζί του... Αυτό θά 'χει γίνει...

'Ο Γκαούρ την κοιτάζει σάν χαμένος.

- 'Ο Ταρζάν ο ίδιος ήρθε εδώ στη σπηλιά σου; τή ρωτάει.

- Ναί. Τόν είδα μέ τά μάτια μου!...

- Μήπως κούτσαινε;

- Βέβαια, τό πρόσεξα... Κούτσαινε λιγάκι... Καί τόν ρώτησα μάλιστα καθώς έφευγε... Μά δέν

άποκρίθηκε.

.....

Μανιασμένος ο γιγαντόσωμος "Έλληνας φεύγει τώρα άπ' τή σπηλιά τής καλής μάγισσας Χούλχα.

Σιγά-σιγά, αρχίζει νά ξημερώνει...

Τρέχει για τή σπηλιά του Ταρζάν!... Πρέπει νά βρεϊ τόν κακούργο Ναζράτ. Νά σώσει τήν αγαπημένη του Ταταμπού!...

Στό δρόμο συλλογιέται:
– Μήπως έχει δίκιο ο Ποκο-
πίκο; Μήπως ο Ταρζάν είναι
αυτός πού τά κάνει όλα;
· Αμέσως όμως αλλάζει γνώ-

μη. Μουρμουρίζει:
– Μά όχι... Δέν είναι δυνατό!...
· Ο Ταρζάν ήρθε καί μᾶς ἔσωσε
πάλι... οἱ κανίβαλοι θά μᾶς σού-
βλιζαν ζωντανούς!...

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 20 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

«Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Μιά πολύπλοκη μάχη αρχίζει στα βάθη τής ζούγκλας φέρνοντας ακόμη μιά φορά τούς δύο φίλους μας σέ ανταγωνιστική θέση. Τό μυστήριο και ή δράση θά μάς κρατήσουν αμείωτο τό ενδιαφέρον μέχρι τό τέλος τής καινούργιας Περιπέτειας.

Μία από τίς εικόνες Νο 20.

Πάψε, τής φωνάζει. Νά λές μόνο αυτό που σέ ρωτάνε. Πέσ' μου: Πότε θά γυρίσει ό αφέντης σου;

Τό Μικρό

Σπίτι

στο Λιβάδι

Ἡ θαυμάσια σειρά τῆς Λώρας Ουάιλντερ πού ἔγινε γνωστή σ' ἑκατομμύρια κόσμο ἀπό τήν τηλεόραση, κυκλοφορεῖ σ' ὅλα τά διγλωσσικά ἀπό τῆς ἐκδόσεις «ΑΓΚΥΡΑ».

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ – ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΛΩΡΑ ΙΝΓΚΑΛΣ
ΟΥΑΪΛΝΤΕΡ

**Η ΖΩΗ
ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ
ΔΑΣΟΣ**

ΕΚΔΟΣΗ «ΑΓΚΥΡΑ»

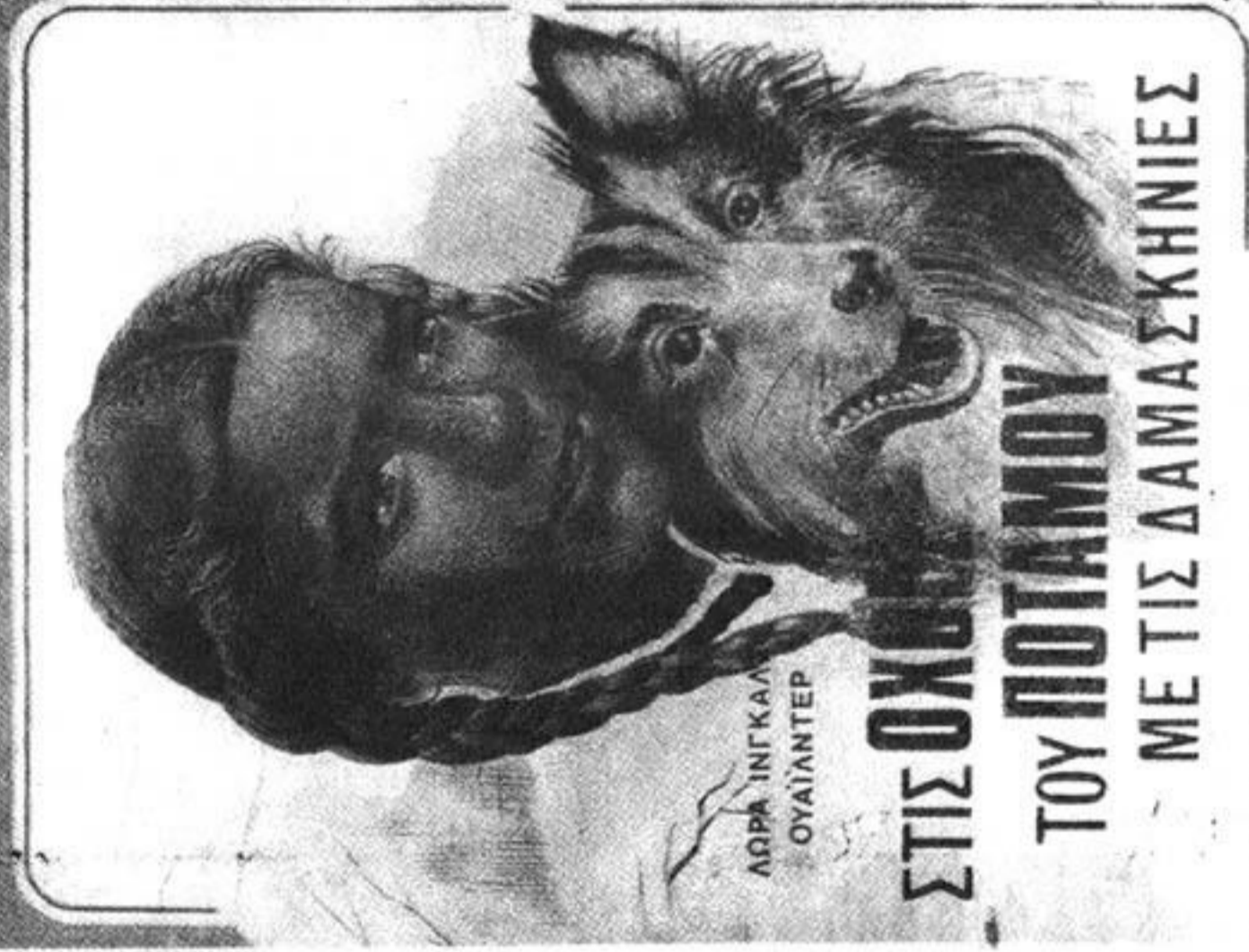
Το μικρο

Σπιζι

στο Λιβαδι

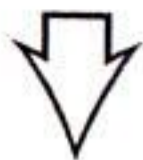
Η σειρά αποτελείται από όχτώ τίτλους από τους οποίους οι πρώτοι έξι έχουν ήδη κυκλοφορήσει. Οί επόμενοι δύο θά κυκλοφορήσουν πολύ σύντομα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΙΖΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΔΙ — ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

